

ХОСЕ СОРИЛЯ ЧАСОВНИКЪТ

Превод от испански: Атанас Далчев, Александър Муратов, —

chitanka.info

Това е истина, на сън подобна,
която, щом нощта възлезе
с луната своя пепелява,
един часовник стар вестява
и я повтаря пак, и пак;
пресичаш ли площада ширен,
ще видиш как едва стрелката
върти ръка по циферблата
и знак оставя подир знак.

Неволно втренчваш си очите
и твоето сърце се стряска,
че времето дорде пораства,
то се смалява със нощта;
че се върти, върти ръката
и с нея си върви живота,
най-сладкия живот, защото
изгубва се подир това.

Ужасно, като минаваш,
във дрезгав вятър да го чуеш,
като че отприщва буен
От кулата помръкнала звънът
на стария часовник, който бие
един часа в звънливата камбана,
над него горе разлюляна;
да чуеш на часовника гласа.

О, този кръг, голям и тайнствен,
на вечност някаква емблема,
увиснал като анатема
върху окъртения зид,
лик на невидимо създание,
показал се от тая кула
през мрежата, що го забулва,

очарователен и страховит.

*Ликът на ангел, който чака
часа съдбовен на земята
и ням, невъзмутимо смята
уречените часове;
и на света заспал обажда
с камбаната си часовете,
които, утро щом засвети,
не ще събужда и зове.*

*Той е на времето окото,
зеницата, която сварва
да мисли, вярно да отмярва
невидимия ход на вечността,
че Всемогъщцето божие
над нас я прати да се смее,
създаде слънцето да грее,
а то е истината на света.*

*Със огъня на тази клада
над нас провесена и жежка
пораства лудостта човешка
и намалява времето така,
запалва слънце часовете,
часовникът брои слънцата,
ала залязлото не смята
да се завърне с бързата стрелка.*

*Навярно страшно е да видиш
как се един народ възправя
и се опива, смее и запява
наоколо в един площад;
когато в мрачната си кула
един часовник неподвижен
отмерва времето угрижен,
изпълнено със бяс и яд.*

*А може би зад циферблата
намира се зъл дух незнаен
и кара бързо, в бяг отчаян,
двете стрелки да се въртят;
навярно, щом денят по заник
на запад някъде се скрива,
подава той глава плешива,
та пак да обозре света.*

*Навярно в светлината лунна,
там нейде сред нощта безгласна,
седи на кулата ужасна
във размишления вглъбен
и през прозореца отворен
тоз, който в стаята умира,
преди да се прости с всемира,
съзира го, от страх смразен.*

*Навярно тъй във циферблата
минава времето си бледен,
отмервайки часа последен
на тез, що трябва да умрат,
или, тоз циферблат изтръгнал,
лика си нервен през отвора
показва на добрите хора
и злъчен звънва му смехът.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.